

Perlen

- Lea! råber hendes mor ude fra gården. Det er for tidligt! Bådene er slet ikke kommet ind endnu!

- Joh! Det kan da godt være!

Lea skynder sig at tage kurven i hånden og løber ud af døren. Hun ved, hendes mor sagtens kan finde noget nyt, hun skal hjælpe til med. Og måske sidder Hanna og Mirjam allerede nede ved søen og venter på hende.

Henne ved skrænten stopper hun op. Foran hende ligger søen! Blinkende som en blå sten. Smukkere end ellers!

Men fiskerne er allerede kommet ind! Så bli'r der alligevel ingen tid til at sidde nede ved søen. Hun har pludselig ikke længere travlt.

Mon bådene har været inde længe? Fiskerne er allerede ved at rense deres garn.

Hun går hen til Jakob og Johannes. Men da de får øje på hende, ryster de på hovedet.

- Vi har ingen fisk! siger de.

Så går hun videre. Der står den store rødhårede Simon. Han ligner en tordensky! Hun rækker kurven frem, men får slet ikke sagt noget.

- Fisk? buldrer det ud af det røde skæg. Kan du måske se nogen fisk?

- Nej, men...

- Det kan jeg heller ikke! Og ved du, hvad det betyder? Hun ryster forskrækket på hovedet.

- Ingen brød på bordet! råber han. Men hvem tænker på os?

- Jo, men...

- Nej! siger jeg! Og så har man slidt og slæbt en hel nat til ingen nytte!

- Simon! Simon! Johannes har sluppet sine garn og kommer hen til dem. Tag det nu roligt! Hun kan jo ikke gøre for det.

Men Simon er ikke til at stoppe:

- Ved I, hvor mange der er forsvundet op i bjergene? Simon knytter hånden. Bare fordi de ikke kan betale deres gæld? Johannes ryster på hovedet. Men Simon får aldrig svaret. Hans lynende øjne begynder at flakke. Han ser flov ud! Men hvorfor? Lea vender sig. Lige bagved hende står profeten! Ham, de alle taler om! Så har han altså hørt Simon stå og råbe op! Nu forstår hun bedre, hvorfor han pludselig blev så tavs.

Men profeten er ikke alene. Og flere og flere kommer til. Hun kender godt nogle af dem. Det kunne være spændende, hvis han nu begynder at fortælle, sådan som hun har hørt, han har gjort det andre steder. Simon er begyndt at rense sine garn! Han ser ikke videre begejstret ud. Men hvis profeten har hørt ham råbe op, så siger han ikke noget om det. Han slår Simon venligt på skulderen:

- Må jeg låne din båd? spørger han.

- Selvfølgelig, Mester! Simon ser lettet ud og giver tegn til Jakob og Johannes om at hjælpe ham med at få båden i vandet.

Lea skeler ned i sin kurv. Hun har ingen fisk fået. Skal hun skynde sig hjem og fortælle sin mor det? Nej! Det her er for spændende.

Hun har hørt så meget om profeten. Og nu står han her li-

ge ved siden af hende.

Han går ombord i Simons båd og begynder at tale. Lea lytter opmærksomt. Hun har ikke svært ved at huske, hvad han siger. Hans ord er så fine. Lyder slet ikke som rabbinerens.

- Guds rige er midt iblandt jer! siger han.

Blandt os? Lea ser sig omkring.

- Det lyser som solen, når den står op og skinner for alle, der sidder i mørke.

Lea ser på profeten. Mon han taler om sig selv? Hvis et menneske kan lyse, så gør han det, tænker hun.

- Eller det er med Guds rige som en mand, der samler på perler, siger han. En dag finder han en perle, som han aldrig har set mage til.

Straks sælger han alt, hvad han ejer for blot at købe denne ene!

Lea kan se den lykkelige perlehandler for sig. Hans øjne stråler om kap med det kostbare fund. Da profeten er færdig, vader folk ud i vandet for at tage imod ham, men han bliver stående.

- Simon! kalder han. Sejl ud på dybt vand og kast dine garn ud! Lea holder vejret og skæver nervøst hen til Simon. Tør han også skælde profeten ud?

- Vi har slidt hele natten, Mester! Og ingenting fået, svarer han. Men på dit ord vil jeg kaste garnene ud!

Hvad er der dog sket med Simon? Lea forstår det ikke. Er han blevet en hel anden? Eller er det måske LYSET fra Guds rige, der har forandret ham?

Alle bliver stående ved bredden. Ingen kan få sig selv til at gå hjem. Heller ikke Lea.

Hun kan ikke gå hjem, før hun har set, om Simon fanger noget.

Båden er ikke længere ude, end de kan se den.

Nu smider de garnene ud.

Hun står i sine egne tanker, men vågner pludselig op, da hun får øje på Simon, der har rejst sig op i båden og fægter med begge arme. Er der noget i vejen? Lea ser på de andre.

- Hvad sker der? spørger hun.

- De har fået fisk i garnene! svarer en.

- Mon ikke! råber en anden. Flere end, de selv kan klare! Folk ler og klapper.

- Det er Simons dag! råber de begejstret.

Jakob og Johannes har allerede skubbet deres båd i vandet.

- Han har vist brug for hjælp, råber Jakob.

Flere sejler efter. Det må være en kæmpefangst, tænker Lea.

Da de endelig kommer tilbage, vader hun ud til Simons båd. Hun må ud at se, hvor meget han har fanget.

Hun stopper op! I bagstævnen ligger Simon på knæ foran profeten med hovedet gemt i hænderne!

- Gå bort fra mig, Herre! bliver han ved med at sige. Jeg er en syndig mand!

Profeten ser på ham: - Frygt ikke Simon! Fra i dag skal du fange mennesker!

- Mig? Simon ser op. Mig kan du da ikke bruge.

Profeten nikker: - Følg mig, Simon! Lea ser på ham. Bag-

ved det røde skæg lyser et par glade øjne. Mon ikke han har fundet den kostbare perle, profeten talte om?

Da Simon rejser sig, får han øje på hende.

Hun står stadigvæk med sin kurv i hånden.

- Skulle du ikke have fisk med hjem ? spørger han. Hun nikker.

- Tag så mange, du har lyst til!

Lea ser på ham. Men han ler. Så hopper hun op i båden og fylder sin kurv. Simon slår ud med hånden og giver tegn til de andre:

- Værsgø! siger han.

Lea begynder at gå. Da hun er kommet op ad skrænten, vender hun sig. Simon har forladt sin båd. Han går langs bredden sammen med profeten.

Fra Niels Johansens bog "Du har smukke øjne Rakel"

Du har smukke øjne, Rakel

- Han er kommet! Skynd jer!
Rakel styrtede ind ad døren. Hun havde svært ved at stå stille, så ophidset var hun.
- Hvem er kommet? Hendes mor så ikke op fra dejen, men fortsatte med at ælte.
- MESSIAS! Mor.
- MESSI...hendes mor fik mel i hovedet. Vrøvl Rakel!
- Nej! Det er Messias!
- Pas dog på! Hvis nogen hører dig?
Rakel løb hen og ruskede i sin far, der lå og sov.
- Far! Vågn op! Sagde du ikke, at nu er Messias kommet?
- Din far sagde ikke noget! Hendes mor skar hende af.
- Det passer ikke! Rakel hev i sin far. Fortalte du ikke, at profeten fra Nazaret måske er Messias?
Hendes far strakte sig og ønskede vist slet ikke at vågne lige nu.
- Jeg har hørt af Mathias købmand, sagde han, at profeten skulle ha' helbredt en blind. Var det ikke i...Kapernaum?
- Men du sagde også... Rakel hev i hans arm.
- Din far ved godt, at når Messias kommer, så kommer han ikke fra ... Nazaret! Hendes mor rynkede på næsen. Men den slags skal vi to slet ikke blande os i! Lille Rakel!
Hun hadede at blive kaldt lille. Det blev hun aldrig, når hun skulle hjælpe sin mor med noget.
- Når Messias kommer..., hendes mor var slet ikke færdig, ...så skal rabbineren nok fortælle os det! Hun så bestemt

- hen på sin mand. Eller din far!
Han var ved at vågne og følte, at det vist var på tide, han sagde noget:
- Men når nu Mathias selv har set... begyndte han.
- Mathias er et vrøvl! sagde hans kone. Og veje kan han heller ikke. Vi får altid for lidt mel!
- Men et under kan man vel ikke snyde med...?
Det er jo ikke mel!
- Nej, vel? råbte Rakel. Og jeg har jo selv set det. Men I vil slet ikke høre!
- Set hvad? spurgte hendes mor.
- Set profeten helbrede en blind! Og I kender ham godt. Det er den tigger, der sidder lige uden for muren. Ham ved porten. Bartimæus!
- Kender du også hans navn? Hendes mor lignede en sandstorm.
- Ja, jeg har somme tider givet ham noget mad. Lidt vin og rosinkage.
- Tror du, vi har råd til...?
Hendes mand så bedrøvet over på hende.
- Gud lønner en glad giver, sagde han. Som vores lille Rakel!
Hun nikkede og smilede til sin mor. Nu var det tid at fortælle, hvad hun havde oplevet.
- Jeg kommer lige ude fra Bartimæus. Det var dér, jeg så profeten.
- Gjorde du? Hendes far så stolt hen på hende.
- Ja! Jeg sad og lyttede til Bartimæus. Han er så god til at fortælle. Pludselig stoppede han op. Som om han havde fået øje på nogen.
Men han kan jo ikke se, så jeg spurgte: Hvad er der?
- Hvem er alle de fremmede, der kommer nu? sagde han.

- Hvem mener du? Der kom jo hele tiden mennesker.
 - Dem der synger! Han pegede hen mod en stor gruppe glade mennesker. De var på vej hen imod os.
 - Det ved jeg ikke!
 - Er det profeten fra Nazaret? spurgte han ivrigt.
 - Ohr, HAM!?! Det ved jeg ikke. Jeg har aldrig set ham. Men min far har fortalt mig om ham, svarede jeg.
 - Hør, hvad han siger! Han greb mig i armen. Jeg rejste mig. Hørte navnet Jesus og Nazaret!
 - Det er HAM! hviskede jeg.
 Bartimæus sprang op og råbte:
 - DU DAVIDS SØN FORBARM DIG OVER MIG!
 Jeg blev helt forskrækket. Og flov. De, der gik sammen med profeten, greb fat i ham og skældte ud. Men profeten selv stod stille og kaldte på Bartimæus.
 - Hvad vil du, jeg skal gøre for dig? spurgte han.
 - Gode mester! bad Bartimæus. Giv mig mit syn igen!
 Profeten nikkede og rørte ganske forsigtigt ved Bartimæus' øjenlåg. Alle stod helt stille!
 - Se op! sagde profeten. Din tro har frelst dig!
 Bartimæus blinkede, som om solen generede ham, så råbte han endnu højere end før: - JEG KAN SE!
 Folk stirrede på profeten, undtagen Bartimæus.
 - Du har smukke øjne, Rakel! sagde han og smilede. Det har jeg altid vidst. Men i dag kan jeg også se dem!
 Alle lo. Det var flovt. Men profeten klappede mig på skulderen.
 Da han ville til at gå, hev Bartimæus i ham:
 - Herre lad mig følge dig! bad han. Profeten nikkede, og Bartimæus skyndte sig at samle sine ting sammen. Den lille lerskål tømte han for penge. Der var tre drakmer.
 - Dem skal du ha', Rakel! sagde han. Og gå så hjem og for-

tæl din far, at vi to har set Messias!
 Jeg løb alt, hvad jeg kunne. Hun rakte sin far de tre drakmer. Jeg tror, profeten er inde i byen endnu!
 Hendes far så på de tre mønter. Smilede til hende: - Din ven, Bartimæus, er blevet en meget rig mand i dag!
 Han vendte sig mod sin kone. Mon ikke vi alle tre skal gå hen på torvet? Han må vel være der endnu!
 Messias!

Fra Niels Johansens bog "Du har smukke øjne Rakel"

Bilag 3

Jesus opvækker Lazarus

I landsbyen Betania, hvor Lazarus og hans to søstre Martha og Maria boede, skete der det sørgelige, at Lazarus blev alvorligt syg. Fortvivlet sendte søstrene bud til Jesus med denne besked: »Herre, vores bror, som du elsker, er meget syg.« Da Jesus modtog beskeden, sagde han til sine disciple: »Lad os tage til Betania i Judæa.« Disciplene advarede ham og sagde: »Herre, vil det være klogt? Jøderne dér er efter dig, fornylig ville de stene dig.« Men Jesus sagde: »Vor ven Lazarus sover, jeg vil gå hen og vække ham.« Disciplene troede, han talte om almindelig søvn og svarede: »Herre, hvis han sover, så kommer han sig.« Da sagde Jesus ligeud til dem: »Lazarus er død. Lad os gå hen til ham.«

Da Jesus kom, fik han at vide, at Lazarus allerede havde ligget i graven i fire dage. Betania lå nær ved Jerusalem, og mange jøder dérfra var gået ud for at trøste Martha og Maria i deres sorg. Da Martha hørte, at Jesus var kommet, gik hun ud for at møde ham. Hun sagde: »Herre, havde du været her, var min bror ikke død.« Jesus sagde til hende: »Din bror skal opstå.« Martha svarede: »Ja, jeg ved, at han skal opstå ved opstandelsen på den sidste dag.« Jesus sagde nu til hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Tror du det?« »Ja, Herre,« svarede hun, »jeg tror, du er Kristus, Guds søn.«

Så gik hun ind i huset og sagde stille til Maria: »Mesteren er her og spørger efter dig.« Maria rejste sig straks og gik ud. Og de, der var i huset, fulgte efter, for de troede, hun ville ud til graven og græde dér. Men Maria gik hen til Jesus og faldt ned for hans fødder og sagde: »Herre, havde du været her, så

var min bror ikke død.« Da Jesus så Maria og vennerne græde, spurgte han bevæget: »Hvor har I lagt ham?« De pegede: »Kom og se!« Jesus brast i gråd, og jøderne sagde: »Se, hvor han elskede ham.« Andre sagde: »Når han gjorde den blinde seende, kunne han vel også have gjort, at Lazarus ikke var død?« De gik hen til graven. Det var en klippehule, og en sten var stillet for åbningen. Jesus bød dem: »Tag stenen væk!« Martha protesterede: »Herre, han stinker allerede, han har jo ligget der i fire dage.« Jesus sagde til hende: »Har jeg ikke sagt, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?« Så tog de stenen væk, og Jesus bad: »Fader, tak fordi du hører, når jeg beder. Jeg véd, du altid hører mig, men jeg sagde det, for at folkeskaren hér skal tro, at du har udsendt mig.« Så råbte han med høj røst: »Lazarus, kom herud!« Og den døde kom ud med strimler af linned viklet om fødder og hænder og med et klæde om ansigtet. Jesus sagde til dem, der stod omkring ham: »Hjælp ham af med det – og lad ham gå.«

Rådet tager en beslutning

Efter denne begivenhed, var der mange jøder, der var overbevist om, at Jesus var Messias. Men andre var betænkelige og gik til farisæerne og fortalte, hvad der var sket. De kaldte nu Rådet sammen og spurgte hinanden: »Hvad gør vi? Den mand gør mange tegn. Lader vi ham blive ved på den måde, vil alle snart tro på ham. Så vil romerne komme og tage både vores tempel og vort folk.« En mand ved navn Kajfas var ypperstepræst det år, og han sagde: »Det er bedre, at ét menneske dør, end at hele folket går til grunde.« Efter disse ord besluttede Rådet, at Jesus ved først givne lejlighed skulle slås ihjel. Ypperstepræsten og farisæerne gav ordre til, at hvis nogen vidste, hvor Jesus var, skulle man melde det, så de kunne tage ham til fange.

Fra da af var det vanskeligt for Jesus at færdes offentligt.